

skulle stille med én dags varsel. De måtte ikke have embedsmænd med. Det skulle være dybt hemmeligt.

Der udtaler Jógvan Sundstein her til forhørsprotokollen – det er bind 4, side 23:

»Der var en skarp tone mellem mødedeltagerne, og således truede Schlüter på et tidspunkt med at forlade mødet, hvilket ville medføre, at banken måtte lukke.«

Atli Dam siger om samme møde, at vidnet – altså Atli Dam – husker, at statsministeren slog i bordet, og han selv var ved at forlade mødet to til tre gange. Han undlod dog dette, idet Schlüter sagde, at så ville banken lukke den følgende dag. Vidnet har spurgt Schlüter, hvad han ville gøre, hvis de to store danske banker samtidig fik tilsvarende økonomiske problemer. Schlüter svarede, at han ikke ville gøre noget.

Med hvilke ord skal disse politiske metoder karakteriseres – i den regering, hr. Anders Fogh Rasmussen og hr. Uffe Ellemann Jensen var førende ministre i?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det er så fjerde gang, jeg takker for forståelsen for debatten. Men nu står vi jo og citerer, og jeg vil sige til hr. Anders Fogh Rasmussen, at det jeg citerede, er fra kommissionens konklusioner – det står på side 1082 – derfor er det skrevet med kursiv. Det, der er skrevet med kursiv, er kommissionens konklusioner, hvorimod det, der skrives på 1082 med almindelig tekst, er det, som de pågældende vidner måtte have sagt. Og det, som står på side 1080, som Anders Eldrup måtte have sagt, har han i svaret på spørgsmål 91 og 92 sat på plads, så det nu er klart, at det er en misforståelse, som han tre gange beklager. Så der har vi også det med undskyldningerne.

Og på side 1082, hvor det altså er kommissionen, jeg citerer, det er konklusionerne derfra, bruges ikke ordet kassetilsyn. Der tales om en aftale indgået mellem i hvert fald Finansministeriet på den ene side og tilsynet på den anden om at rette forespørgsel om forventningerne til resultatet fra første halvår. Der står intet i konklusionerne om kasseeftersyn.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Til hr. Kaalund vil jeg bare sige én ting: Det er da meget muligt, at tonen også var skarp i

oktober 1992. Det er meget muligt. Jeg vil bare sige til hr. Kaalund, at der er én meget afgørende forskel på de to situationer.

I oktober 1992 gik det ud på at hjælpe færingerne ved at skyde penge ind i en færøsk bank. I marts 1993 gik øvelsen fra den nye regerings side ud på at løse Den Danske Bank fra sine forpligtelser og lade Færøerne overtage en bank, som siden har vist sig at have et stort behov for en kapitaltilførsel. Det gør sandelig en forskel.

Så siger hr. Stavad, at man ingen steder kan finde nogle konklusioner vedrørende finansministeren. Nej, for regeringen var så snu, at den i sin tid, da denne undersøgelseskommission blev nedsat, fik lavet et kommissorium, der afskar undersøgelseskommissionen fra at drage den slags konklusioner. Det skal vi altså gøre i Folketinget. Det er jo derfor, vi står her i dag.

Til hr. Bjørn Elmquist vil jeg sige: Så læser vi det, der står med kursiv. Hr. Elmquist behøver ikke belære mig om forskellen på det, der står med kursiv, og det, der ikke står med kursiv. Men så læser vi i fællesskab det, der står med kursiv. Der står:

»Kommissionen finder det godt gjort, at der i maj 1993 er indgået en aftale mellem i hvert fald Finansministeriet på den ene side og tilsynet på den anden side om, at tilsynet ikke forud for de planlagte forhandlinger mellem regeringen og landsstyret den 28. maj 1993 skulle rette forespørgsel til SB og FB om forventningerne til resultatet for første halvår 1993.«

Undersøgelseskommissionen er altså krystalklar. Der er lavet sådan en aftale. Der er lavet sådan en aftale, det siger undersøgelseskommissionen.

Det næste spørgsmål er så: Hvem har ansvaret for den aftale? Der er det så, vi siger, at det har undersøgelseskommissionen desværre været afskåret fra at skrive noget om; det er det, Folketinget skal tage sig af. Og der siger vi så: Vores vurdering er, at når vi lægger alt det sammen, der er lagt frem her i beretningen fra undersøgelseskommissionen, peger det alt sammen i retning af, at den politisk ansvarlige for den aftale må være finansministeren.

Så kan man altid diskutere, hvordan man skal karakterisere en sådan handling, og det er dér, vi så har sagt, at det synes vi retfærdigvis man kunne bede uafhængige juridiske eksperter om at vurdere.